

XIV TRAVESSADA DE LES GAVARRES

27-10-91

Sona el despertador, tot just són dos quarts de set del matí, només penso en el que li he dit a la Marta fa unes hores: "Sí, jo no em "rajaré" com les altres, jo vindré", no m'ho puc treure del cap, però ja estic aixecada i em proposo vestir quan de sobte penso: "I si plou..." corro cap a la finestra, però no he tingut aquesta sort.

Ja vestida, em preparo la motxilla i uns minuts més tard ja sóc a fora perquè he marxat corrents, la meua mare volia que portés no sé què i jo m'hi negava.

Arribo a la cantonada, allí m'he de trobar amb la Marta, però ella encara no hi és. De sobte, m'adono que els carrers són totalment buits. Però... ja era hora!, al final la Marta ha gosat treure el nas. Ens saludem i...

* * *

Després d'una nit de gresca i xerinola ha sonat el despertador, són dos quarts de set del matí, m'aixeco del llit molt estesa pensant no arribar tard.

Els temps no hi acompanya gaire però jo tota il·lusionada em vesteixo i em preparo l'esmorzar amb una esgarrapada.

Surto al carrer on he quedat amb la Mònica, tot és buit i trist, ple de boira, fa un dia fred i ensopit, però ella ja és allà, esperant-me al capdavant del carrer, ben abrigada, amb l'anorac cordat fins a dalt, com era d'esperar, no s'ha oblidat de res, du la motxilla plena del tot. Ens saludem i...

* * *

Ens decidim a baixar per tal de trobar-nos amb la Ció i en Carles, els quals es van oferir a dur-nos. Sembla que s'han adormit però, de sobte, ens il·luminen els focus del seu cotxe. Un cop dins, ens dirigim cap a Celrà, punt de sortida i arribada de la travessada.

Ha passat una hora i ja som tots al punt de sortida. Els primers, molt animats faran la marxa corrent i els altres, com nosaltres dues, faran la marxa tranquil·lament per tal de contemplar el paisatge.

Tot comença amb una forta pujada, la gent amb penes i treballs aconsegueix arribar a dalt, les cares de satisfacció abunden.

Els camins estan enfangats a causa de la pluja del dia anterior, tot i això estem gaudint d'un paisatge molt acollidor: les plantes estan humides i encara es veuen regalimar algunes gotes, però el que més ens crida l'atenció és l'immens mar de núvols que es divisa des d'un punt bastant enlairat. Sentim la remor d'un torrent molt proper i tot mirant l'itinerari observem que és el Cornei.

El dia es va aclarint i el terreny sembla més pla, estem arribant al castell de Sant Miquel i el soroll de diferents veus accelera la nostra marxa. Hem fet el cim i ara podem contemplar gran part del Gironès. Seguidament, ens posem de nou en moviment i per uns minuts deixem les nostres xerrades a part per tal de seguir el ritme que els primers marxistes imposen. Ara, ja ens trobem en el camí de tornada, al cap de pocs metres trobem un servei d'avituallament i encara ens queden forces per fer una cursa fins allí. El darrer tros transcorre sense gaires novetats i les ganes de parlar ens fan anar quedant dels darrers. La Maria, la Neus i la Isabel, tres companyes d'estudi que ens han estat acompanyant al llarg de recorregut, ja tenen ganes d'arribar i així ens ho fan saber. Seguidament, com a fruit del que desitjaven, veiem el poble no gaire lluny.

En arribar, en Carles ens mira tot estranyat donat que no som de les últimes com ens pensàvem, sinó de les primeres. El recorregut tenia uns divuit quilòmetres que hem fet en unes tres hores.

Tot esmorzant i comentant el que havia estat aquella nova experiència, totes coincidíem que havia estat una travessada formidable i a més a més, ja estàvem motivades a realitzar-ne una altra.

MÒNICA PLANA i CULUBRET
MARTA GRUART i SOLER

